

PERRIER-TALLIN

NEWSLETTER

tammikuu 2018

Vuosi 2018 saatiin sitten liikkeelle rauhallisissa merkeissä. Naapurustomme ei innostunut räiskimään raketeilla, joten tallissa selvittiin suuremmin hermostumatta. Tässä vaiheessa emme tiedä minkälainen vuosi on edessä, toiveita ja ehkä lupauksiakin voi esittää. Hevoset eivät laske vuosia tai niiden vaihtumisia. Ja täytyy todeta, että nyt kun on itselläkin tullut ikää vähän enemmän niin yritän pyrkiä siihen samaan.

Ratsastustittelit vuodelle 2017

Jälleen on tullut aika nimetä vuoden tittelinsaajat. Perinteistä vuoden putoaja titteliä ei tarvitse tänä vuonna jakaa. Ne harvat putoamiset mitä oli, olivat niin tavanomaisia mukashduksia ettei mikään jäänyt erityisesti mieleen.

Vuoden 2017 ratsastaja

Tämän päätittelin saa tänä vuonna hevoskrpäsen kunnolla puraisema Sari Roos. Hän ajaa kahdesti viikossa Helsingistä ratsastamaan, satoi tai paistoi. Vain aivan kauhein lumimyrsky on estänyt Saria tulemast. Ja kahden viikkotunnin lisäksi lisäksi Sari käy ratsastamassa tutunsa hevosta viikottain.

Lisäksi Sari on panostanut hevossharrastukseensa todella hankkimalla hevosen Portugalista, jota hän käy lähes kuukausittain katsomassa ja saa samalla opetusta siellä omansa lisäksi pitkälle koulutetuilla hevosilla. (kts edellinen tallilehti)

Vuoden junn

Junioreissa meillä on aika pieni, mutta sitäkin laadukkaampi porukka tyttöjä ja poikia. Tällä kertaa olikin vaikea valita vain yksi, joten valinta kohdistui tiistai-illan junioreiden tiimiin. Sen muodostavat Jessica, Ninni, Iisa ja Lines.. Iloinen porukka auttaa toisiaan sujuvasti ja hevosten kuntoon laitto tapahtuukin yhteistyössä. Kokenein hevosten kanssa on Lines jolla on omia hevosia kotonaan. Tytöt puhua pulputtavat koko ajan, ja niitä hassutuksia kuunnellessa tulee vanha ratsastuksen opettajakin aina hyvälle tuulelle.

Vuoden seniori

Sennu-tittelin saa Tanja Andersson. Hän aloitti ratsastuksen uudelleen tauon jälkeen, kuten niin moni muukin aikuisratsastajistamme. Tanja pitää tehokkaista yksityistunneista, ja onkin edennyt hyvän harppauksen lähtötilanteesta. Paitsi ratsastamalla, hän kerää tietoa katsomalla videoita ja lukemalla (onko muka joku muu lukenut kaikki tallilehdet?).

Vuoden Tosi- eli (T)roo -Rider

Tosi-ratsastajan tittelin saa Anna Ahlberg. Jo useamman vuoden Anna on ratsastanut pääosin Roo-ruunalla. Annalla ja Roolla sujuu välillä hyvin ja välillä rakkaus rakoilee. Mutta aina on yritetty uudestaan.

Kevätkauden 2018 tapahtumia

Kouluvalmennukset

Talvella ja kevään aikana pidetään 2-3 kouluvalmennusta. Ne on tarkoitettu edistyneemmille ratsukoillemme tai sitten lupaaville junnuille. Ensimmäinen valmennus on maaliskuussa ja sen pitää **Tiina Polso**.

Kankitunnit

Opetellaan ratsastamaan kankisuitsituksella. Vaatii osanottajilta vakaan istunnan ja käden sekä vähintään helppo B-tason osaamisen. 1-2 ratsukkoa tunnilla. Hinta 45-35e.

Esteratsastusta

Helmikuussa esteratsastusta. Alustavasti kolmen tunnin estekurssi. Kussin taso säädetään osanottajien mukaan. Hinta 35 eur/h. Kiinnostuneet ilmoittautukaa Jukalle pikimmiten. Kurssia voidaan uusia keväällä kiinnostuksen mukaan

Kuva: Thielo ilmassa

Kevätkauden päätöskisat

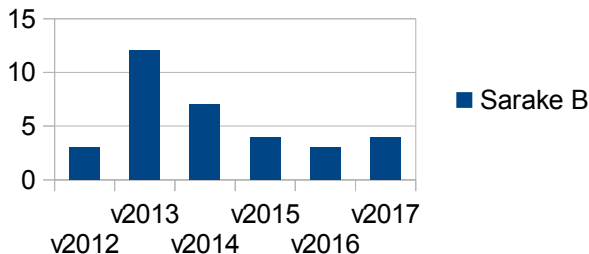
Kausi päättyy totutusti harjoituskilpailuihin 3.6. johon harjoittelu alkaa jo pikkuhiljaa siten, että tunneilla tehdään pieniä osia kouluohjelmista. Kilpailukutsu julkaistaan keväällä. Virallisena tuomarina toimii Siru Vänskä.

Putoamistilasto syyskaudelta

Viime syyskausi oli aivan normaali (4 kpl) mitä tulee hevosien selästä putoamisten määrään. Ja niistäkin puolet tulivat aivan viime viikoilla. Yhtäkään loukkaantumista ei sattunut, eli selvittiin mustelmilla ja säikädyksillä. Kaiken kaikkiaan ambulanssia on 20 vuoden aikana tarvittu vain kolmasti, joista 2 oli tippumisesta johtuvaa ja 1 potkusta tullut hlökunnan loukkaantuminen.

Ohessa tilasto graafina.

Putoamistilasto syyskaudet

Positiivista oli myös se, että putoamiset eivät keskittyneet jonkin tietyn hevosien/ponin ympärille, vaan jakaantuivat usemmalle hevoselle.

Opetusratsu Roo kolmatta sukupolvea *Roon emä syntyi putoamalla tähän maailmaan ja Roo itsekin syntyi ulos laiturille.*

Moni kokee Roon vaikeana ratsastaa, ja jotenkin tekee hieman mieli puolustaa sitä.

Sen ratsastajista se on kova suustaan, kuumuu helposti eikä kuuntele. Totuus on kuitenkin Roon kohdalla juuri päinvastainen. Se on erittäin herkkä ja kiltti ratsastaa, mutta vaatii ratsastajaltaan ei täydellistä mutta rauhallista ja päättäväistä sekä pehmeää ratsastusta. Roon pitää tuntea, että ratsastaja on luottavainen tekemiseensä, tai se huolestuu.

Sitä ymmärtääkseen on hyvä tuntea hieman Roon historiaa. Sen emänemä oli FWB-tamma Arabella, joki oli puoliksi arabi. Arabella oli erittäin lahjakas mutta todella kuuma estetamma. Mm Christopher Wegelius olisi tahtonutostaa sen. Sen kanssa vaikeutena radalla oli että se pukitteli jopa esteen edessä. Arabellan kisaura jäi lyhyeksi terveysongelman takia ja se teki pari varsaa. Roon emä Puck Perrier oli pitkälti samanlainen kuin emänsä Arabella, se tosin ei pukitellut radalla mutta oli muutoin tulta ja tappuraa. Ehkä osin sitä selittää se, että se syntyi emän ollessa

seisaallaan. Yritin ottaa varsan vastaan, mutta pitäkääpä sylissäanne märkää ja limaista 60 kg painavaa otusta ja niinpä se syntyi putoamalla tähän maailmaan.

Kuva: Arabella ja Jukka sekä Rantasen Jukka vuonna jotain . Tamma periytti paitsi luonteensa niin ulkonäkönsä aina Roohon saakka.

Puck Perrier oli kuitenkin todella lahjakas. Se voitti mm 5-vuotiaana 5-v Derby, 6-vuotiaana yli 10 130cm esteluokkaa, iso osa avoimesta sarjasta. 7-vuotiaana se kilpaili jo jonkin verran GP-sarjaa Juhani Ehon ratsastamana. Sen jälkeen sen ura keskeytyi tapaturman aiheuttamaan vammaan. Puck Perrier oli myös aika varautunut hevonen. Se ei välittänyt vieraista ihmisistä ja mm oli aina erillinen operaatio saada Eho kilpailuissa sen selkään. Joka meidän piti mennä aina tekemään johonkin sivummaksi rauhalliseen paikkaan. Usein tehtiin niin että minä alkuverryttelin tammaa ja Juhani veti radan.

Kuva: Puck Perrier ja Eho palkintojen jaossa

Roon syntypäivänä aamulla katsoin sen emää ja totesin että varsominen näyttää olevan lähellä. Vein sen kuitenkin laitumelle, ne kun synnyttävät yleensä yöllä rauhassa. Menin kuitenkin jonkun ajan päästä katsomaan, ja niinpä varsa oli jo miltei ulkona.

Kaunis kuva, Roo juuri syntyneenä hakee jo maitoa Roo osoitti epäilevän luonteensa heti synnyttyään. Kun ajattelin sen päästyä jaloilleen hieman auttaa sitä löytämään tuttipullonsa, nin se ei päästänyt minua lähelle. Yleensä varsat eivät varo ihmistä tunnin ikäisinä.

Roo töissä.

Kun tuli aika totuttaa Roo satulaan, siihen meni puolivuotta ennenkuin sain satulan sen selkään ja pääsin kyytiin. Yleensä tähän menee vain joitakin viikkoja.

Epäluuloisuus tulee ilmi vieläkin mm siinä, että tänä päivänäkin joudun kengittämään Roon itse, se ei halua antaa vieraan ammatti kengittäjän laittaa sitä. Sen itsevarmuuden puute esti myöskin sen kilpailukäytön, vaikka kaikki fyysiset lahjat sillä onkin.

Tärkeää ratsastuksessa on että ratsastajalla on hevosen luottamus ja tietysti myös toisinpäin. Siksi Roolla pyritäänkin pitämään samat ratsastajat, jotta Roo oppisi tuntemaan heidät. Tämä onkin onnistunut, Roo jopa hörisee välistä tutun ratsastajansa tullessa tallille.

Hyviä hokkikelejä odotellessa
Perrier-talli

A handwritten signature in black ink, likely belonging to the author of the text.

Monesta tuntuu kummalliselta, että kun välistä Roo on tuntunut ratsastajastaan todella hankalalta ja kuumalta. Olen silloin kiivennyt selkään ja hevonen rauhoittuu yleensä nopeasti. Tämä johtuu pääasiassa kuitenkin siitä, että se tuntee minut niin hyvin. Olenhan ollut sen elämässä ensi minuuteista lähtien. Ja kouluttanut paitsi sen niin sen emän ja emänemän.

Parhamillaan Roo antaa ratsastajalleen tunteen siitä minkälaiselta todellinen huippuhevonen tuntuu. Se opettaakin ratsastajilleen tasapainon ja herkkyyden merkityksen.

Tasapainon ja istunnan merkitys

Harjoittelemme tunneilla paljon perusasioita, istuntaa ja apujen käyttöä. Monesta voi tuntua että aina sitä samaa. Itseasiassa se on sitä samaa harjoittelua myös kaikkein edistyneimmillä.

Miksi se on sitten niin tärkeää? Tasapainon ja kehon hallinta selässä on kaiken perusta. Ilman sitä paitsi putoaa helposti, ei voi mitenkään vaikuttaa hevoseen toivotusti.

Tunneilla usein käy niin, että kun ratsastaja menettää jalustimen vaikkapa vain ravissa, hevonen pysäytetään äkisti jotta voidaan kaivaa jalustin takaisin jalkaan.

Kun tasapaino on hallussa, voi vaikka voittaa WorldCup-tason estekilpailun vaikka jalustin irtaana. Kuvassa nuori Stephanie Holmen Ruotsista voitti tammikuun lopussa Sveitsin osakilpailun vaikka jalustin irtosi perusradalla. Pysäyttikö hän? Ei vaan jatkoi ja hyppäsi kolme 160 cm korkeaa estettä ennenkuin löysi vauhdissa jalustimen jalkaansa. Ja se kannatti, sillä sensaatiomaisesti nuori Steohanie voitti uusinnassa kaikki maailman tähdet.

Hei hoplaa, ilman jalustinta 160 cm esteistä yli